అమ్మ కోసం

– పొత్తూరు రాజేంద్ర ప్రసాద్‌వర్మ

(గత సంచిక తరువాయి)

అమెరికా నుంచి మాధవి ఫోను చేసింది.

పాంచజన్యకు మాధవి అక్క అవుతుంది.

పదేళ్ళ క్రితం భర్త ఉద్యోగ రీత్యా అమెరికా వెళ్ళిపోయి అక్కడే ఉంటోంది.

తల్లి అనారోగ్యం పెరిగిపోవడం నడుం కిందన ఉన్న కురుపు తగ్గకపోవడం వల్ల అమెరికాలో వైద్యం చేయిస్తే బాగుంటుందేమో అనుకున్నారు.

ఆ విషయం అక్క మాధవితో చెప్పాడు.

''వైద్య రంగంలో ఎన్నో పరిశోధనలు చేసే అంతర్జాతీయ పరిశోధనా కేంద్రం అమెరికాలో మిన్నిసోటా ప్రాంతంలో ఉంది. దాని పేరు మాయో అక్కడ రమణికి వచ్చిన కురుపుకు సంబంధించిన విషయాలు పంపిస్తే ఫలితం ఉండవచ్చు'' అంది.

చీకటిలో చిరుదీపం కనిపించినట్లు అయింది.

పాంచజన్య తల్లికి సంబంధించిన రిపోర్టులు ఇతర వివరాలు డాక్టరు రాసిన ప్రిస్క్రిప్షన్లు రెడీ చేసాడు. నొప్పి వస్తున్న శరీర భాగానికి బయాప్సీ చేయించి ఆ రిపోర్టు కాగితాలు, సీడీని కూడా పంపించాడు.

మాధవి వాటిని ఆ ఆసుపత్రి ఛీఫ్‌ను కలిసి అందించింది.

వారం తర్వాత వారు మాధవికి ఎపాయింటుమెంటు ఇచ్చారు.

''కురుపుకు సంబంధించిన కణం శరీరంలో వ్యాప్తి చెందుతోంది. దీనిని నివారించడానికి ఆ ప్రాంతంలో ఆపరేషను చేయాలి. ఎలా ఉంటుందో తెలియదు. కానీ ప్రయత్నం చేస్తాం'' అన్నారు.

''ఆపరేషనుకు పరిశోధనా ప్రక్రియకు రెండు నెలలు సమయం పడుతుంది. భారతదేశ కరెన్సీలో రెండు కోట్లరూపాయలు ఖర్చు అవుతుంది. ఇందుకోసం రమణితో సహా అమెరికా రావాలి. ప్రయత్నం వరకు జరుగుతుంది సక్సెసు మాత్రం 50శాతం మాత్రమే అన్నారు'' మాధవి ఈ వివరాలు అన్నీ ఫోనులో చెప్పింది.

వివరాలు విన్న తర్వాత పాంచజన్య మ్రాన్పడిపోయాడు.

తండ్రిని కలిసి పరిస్థితిని వివరించాడు. ''ఇల్లూ, భూములు ఆస్థులు అన్నీ కలిపి అమ్మితే 80 లక్షలు వచ్చే అవకాశం ఉంది అది కూడా వెంటవెంటనే జరిగినా మూడు నెలల సమయం పడుతుంది. అమెరికా వెళ్ళడానికి వీసా పాస్‌పోర్టు తీసుకోవడానికి మరో ఆరునెలలు పడుతుంది. అంతవరకు సమయం ఉంటుందా?''

''అమ్మ మళ్ళీ పూర్వపు మనిషి కావాలంటే ఏమి చేయడానికైనా సిద్ధంగా ఉన్నాను. మన ఆస్థులన్నీ అమ్మేద్దాం'' అన్నాడు నాన్న.

నాన్నకు అమ్మమీద ఉన్న ప్రేమకు పాంచజన్యకు ఏడుపు వచ్చింది.

అమ్మను ఎలాగైనా బతికించుకోవాలని మనసు తహ తహలాడుతోంది.

ఆ సమయంలో మాధవి మళ్ళీ ఫోను చేసింది. "నేనుంటున్న సిన్సినాటి నుంచి మాయ ఆసుపత్రి చాలా దూరం అయినా వెళ్ళి అన్ని విషయాలు వాకబు చేసాను. పరిస్థితి సీరియస్‌గా ఉందట. రెండు నెలల్లో వచ్చి చేరాలని అన్నారు. ఏం చేద్దాం?" అంది.

"అక్కా నువ్వే చెప్పు. నాన్న తన ఆస్థుల్ని అమ్మడానికి కూడా సిద్ధమని అన్నారు. కానీ అమ్మా నాన్న ఇద్దరూ గవర్నమెంటు ఉద్యోగస్తులు. వాళ్ళు అమెరికా రావాలంటే డిపార్టుమెంటు నుంచి 'నో' అబ్జక్షను సర్టిఫికెటు తీసుకోవాలి. దాని ఆధారంగా వీసా, పాస్‌పోర్ట్ తీసుకోవాలి. సెలవులు పెట్టుకోవాలి ఇవన్నీ ఎలా అన్నదే ఆలోచిస్తున్నాను" అన్నాడు పాంచజన్య.

"తమ్ముడూ డాక్టరు చెప్పింది కూడా ఫిఫ్టీ ఫిఫ్టీ ఛాన్సు అంటున్నారు. రెండు కోట్లు సమకూర్చుకోవడం చాలా కష్టం అవుతుంది రెండు నెలలలోపు అమ్మను తీసుకుని ఇక్కడకు రావడం అసాధ్యం అవుతుంది. అందువల్ల రావాలన్న ఆలోచన మానుకో. నొప్పి తగ్గేందుకు అక్కడ ప్రయత్నాలు చేస్తే మంచిది" అంది.

"అమ్మ నొప్పితో బాధపడుతుండటం నేను చూడలేకపోతున్నాను."

ఫోనులో మాధవి గొంతు మారిపోయింది.

"సాయీ.. అన్నింటికీ ఆ భగవంతుడు ఉన్నాడు. అంతకన్నా మనం చేయగలిగింది ఏముంది?" అంది మాధవి.

మాధవి ఫోనులో చెప్పిన విషయం విన్న తర్వాత కుమిలి కుమిలి ఏడ్చాడు.

అమెరికా తీసుకుని వెళితే అమ్మను కాపాడుకోగలనా లేదా అనే విషయం ఎలా ఉన్నా మనసుకు సంతృప్తి అనేది ఉండేది కదా అనుకున్నాడు తన ఆసక్తతకు మొదటిసారి జాలి కలిగింది అమెరికా తీసుకుని వెళ్ళగలిగితే ఎంత బాగుండేది అనుకున్నాడు.

ఆ తర్వాత మళ్ళీ ఇన్నాళ్ళకు మాధవి నుంచి ఫోను వచ్చింది.

"అక్కా ఎలా ఉన్నావు?" ప్రశ్నించాడు.

"అమ్మకు ఎలా ఉంది?"

"అలాగే ఉంది బాధతో విలవిల్లాడిపోతోంది. ఆసుపత్రిలో చేర్పించాం. ట్రీట్‌మెంటు జరుగుతోంది"

"సాయీ అమ్మని నిరంతరం అంటి పెట్టుకుని ఉండు. ఏ అవసరం వచ్చినా నువ్వు అందిస్తుండు. నీ ప్రెజెన్సుని రమణి కోరుకుంటుంది"

"అలాగే అక్కా"

"డబ్బులు పంపించమంటావా?"

"వద్దక్కా నేను దాచుకున్న డబ్బులు ఖర్చు చేస్తున్నాను. నాన్న దగ్గర కూడా డబ్బులు ఉన్నాయి. బంధువులు కూడా సాయం చేయడానికి సిద్ధంగా ఉన్నారు. డబ్బులు కోసం కాదు. అమ్మ బాధను నేను చూడలేకపోతున్నాను."

"ఇంత దూరంలో ఉండి నేను ఊరడించలేను. కానీ నువ్వున్న పరిస్థితిని అర్థం చేసుకుంటే నాకు కూడా ఏదోలా ఉంది. బావగారు కూడా బాధపడుతున్నారు. చిన్నతనంలో నీకు ఎంత కష్టం వచ్చిందో అంటున్నారు" అంది.

పాంచజన్య ఏమీ మాట్లాడలేదు.

"తమ్ముడూ జీవితమంటే అన్నీ ఉంటాయి. కష్టాలూ సుఖాలు దుఃఖాలూ మనిషికి కలుగుతాయి. వాటిని ధైర్యంగా ఎదుర్కోవాలి అంతే"

ఫోనులో అక్కమాటలు వింటుంటే ఏడుపు వచ్చింది.

జవాబు చెప్పలేకపోయాడు.

ఫోన్ కట్ చేసాడు.

రమణిని ఇంటెన్సివ్ కేర్ యూనిట్‌లోకి మార్చారు. డాక్టర్ల బృందం పరీక్షలు ప్రారంభించింది. వివిధ రకాల టెస్టులు చేయడానికి సంతకాలు తీసుకున్నారు.

"నాన్నా అమ్మకు ఏమైంది? సీరియస్‌గా ఉందా? ఎందుకు అన్ని టెస్టులు చేస్తున్నారు" పాంచజన్య అడిగాడు.

నాన్న ఏమీ జవాబు చెప్పలేదు కళ్ళను నులుపుకున్నాడు.

"అడుగుతుంటే చెప్పవేం?" రెట్టించాడు.

"కార్పోరేటు ఆసుపత్రి అంటే ఇటువంటివి అన్నీ మాములే. చేరిన తర్వాత తక్కువ డబ్బులకు వీరు వదిలిపెట్టరు అవసరం లేకపోయినా రకరకాల టెస్టులు అంటారు. అందుకే ఏవేవో చేస్తున్నారు"

"నేను లోపలికి వెళతాను" అంటూ ఐ.సి.యూ రూం వరకూ వెళ్ళాడు. అక్కడున్న నర్సు మాత్రం "ఎవ్వర్నీరానివ్వద్దని డాక్టరుగారు చెప్పారు. మరో గంట తర్వాత వెళ్ళి చూడవచ్చు" అంది.

నిరాశగా వెనక్కి తిరిగి వచ్చాడు. అప్పటికే మామయ్య అత్తయ్య పల్లవి అందరూ అక్కడికి చేరుకున్నారు. నాన్నగారి ఫ్రెండ్స్ కూడా వచ్చారు.

"నాన్నా అమ్మకు ఏమీ కాదు కదా?" ప్రశ్నించాడు.

నాన్న నుంచి జవాబు రాలేదు. శూన్యం వైపు చూస్తున్నాడు.

"ట్రీట్‌మెంటు జరుగుతోంది. పరీక్షలు అయిపోయిన తర్వాత మనం వెళ్ళి చూడవచ్చు" మామయ్య అనునయించాడు.

పాంచజన్య మనసు మనసులో లేదు. ఏదో తెలియని బెంగ కమ్ముకున్నట్లుగా అయిపోయింది. నోటి వెంబడి మాటలు రావడంలేదు. గంట ముందు అమ్మకు పెట్టిన ముద్దు, అమ్మ తనకు పెట్టిన ముద్దు పదే పదే గుర్తుకు వస్తున్నాయి. హృదయమంతా బరువెక్కి పోయింది. విషయం తెలియకపోవడం వల్ల గాబరాగా ఉంది. నాన్న ఎందుకు మాట్లాడటం లేదో అర్థం కావడంలేదు.

ఎదురుగా ఉన్న ఐ.సి.యు తలుపువైపే చూస్తున్నాడు. తెల్లకోటు వేసుకున్న డాక్టరు గదిలోనుంచి బైటికి వచ్చాడు. అతని చేతిలో కాగితాలు ఉన్నాయి. టెన్షనుగా ఉన్నట్టు అతని మొహం చూస్తే తెలుస్తోంది.

"డాక్టరు ఎలా ఉంది?" ఆతృతగా ప్రశ్నించాడు.

డాక్టరు ఏమీ జవాబు చెప్పలేదు. "అమ్మకు తగ్గుతుందా డాక్టర్?" గాబరాగా పాంచజన్య అడిగాడు.

డాక్టరు పాంచజన్య వైపు చూస్తూ "పరీక్షలు జరుగుతున్నాయి. ఇంకా రిజల్ట్స్ రావాలి. వాటిని చూస్తే కానీ ఏమీ చెప్పలేం."

"రిపోర్ట్స్ ఎప్పుడు వస్తాయి?"

"గంటా రెండు గంటల్లో వస్తాయి" అంటూ నాన్నవేపు చూస్తూ "మీ టెన్షన్ అర్థం చేసుకోగలను. కానీ నేను ఏమీ చేయలేను కదా?" అంటూ ముందుకు సాగిపోయాడు.

డాక్టరు చెప్పిన మాటలకు పాంచజన్యకు అర్థం తెలియలేదు.

తండ్రివైపు తిరిగి "నాన్నా డాక్టరు ఏమంటున్నాడు" అడిగాడు.

"రిపోర్టులు వచ్చేంతవరకూ ఏమీ చెప్పలేమని అంటున్నాడు"

పాంచజన్య మనసు మొద్దుబారిపోయింది. పక్కనున్న సోఫాలో కూలబడిపోయాడు. దూరంగా తల్లిదండ్రుల వద్ద నిల్చున్న పల్లవి దగ్గరకు వచ్చి పాంచజన్య పక్కన కూర్చుని చెయ్యివేసింది.

పాంచజన్య అంత బాధలోనూ విసుగ్గా చూసాడు.

మామయ్యకూడా దగ్గరికి వచ్చి "అమ్మ క్షేమంగా బైటికి వస్తుంది. బాధపడకు పాంచజన్యా" అనునయించాడు. తర్వాత కూతురివైపు చూస్తూ "నువ్వు అమ్మ పక్కన కూర్చో" అని అక్కడి నుంచి పంపించివేసాడు.

అప్పుడు పాంచజన్య మామయ్య వైపు చూస్తూ "మామయ్యా" అంటూ చుట్టుకుపోయాడు.

పాంచజన్య ఏడుపు చూసి నాన్న దగ్గరికి వచ్చి మామయ్యను పక్కనుంచి లేపి అక్కడ కూర్చుని కొడుకుని పొదవి పట్టుకున్నాడు. అతని కళ్ళనుంచీ కూడా నీరు వస్తున్న విషయం గమనించి పాంచజన్య మరింత బావురుమన్నాడు.

"అమ్మకు ఏమీ కాదులే. భగవంతుడు మనకు అన్యాయం చెయ్యడు." కొడుకుని మరింత దగ్గరకు తీసుకున్నాడు.

పాంచజన్య తండ్రి గుండెలపై తల వాల్చేసాడు. కొడుకు తలను మరింత హత్తుకున్నాడు. అరగంట తర్వాత పాంచజన్య కాస్త స్థిమితపడ్డాడు. నాన్న ఓ మూలన కూర్చున్నాడు.

పాంచజన్య డ్యూటీ డాక్టరు దగ్గరకు వెళ్ళాడు.

అతను తలెత్తి చూసాడు. పాంచజన్య పరిస్థితి రెండు రోజులుగా గమనిస్తూనే వున్నాడు. అందుకే నెమ్మదిగా "మీ అమ్మగారు ఏమీ తినకూడదు. పరిస్థితి క్రిటికల్‌గా ఉంది. లిక్విడ్ మాత్రం సెలైన్ ద్వారా ఎక్కిస్తున్నాం" అన్నాడు.

"ఏమైంది డాక్టర్?" పాంచజన్యలో అదోలాంటి ఆతృత.

"గాబరా పడవద్దు మీ నాన్నగారికి అంతా చెప్పాం"

"ఏమి చెప్పారు?"

డాక్టరు ఏమీ సమాధానం చెప్పలేదు. రెట్టించి అడిగిన తర్వాత "రిపోర్టులు రావాలి కదా?" అన్నాడు.

నిస్త్రాణగా బైటికి వచ్చాడు.

అమ్మ ఏమీ తినకూడదు, అనే మాట పాంచజన్యకు ఏదోలా ఉంది.

తనకోసం ఎన్నోసార్లు తను తిండి మానేసింది. ఉపవాసాలు చేసింది. తనకు ఆరోగ్యం బాగోలేనప్పుడు చిన్న జ్వరం వచ్చినా ఎన్నో మొక్కులు మొక్కుకునేది. "భగవాన్ బాబుకు త్వరగా జ్వరం తగ్గిపోవాలి. అంతవరకూ ఏమీ తినను" అనుకునేది.

నాన్న ఎంత చెప్పినా వినేదికాదు. "బాబుకు చిన్న జ్వరమే కదా దానికి తినని మొక్కులు ఎందుకు? తగ్గిపోతుందిలే" అనునయించేవాడు.

"ఏమోనండీ వాడికి జ్వరం వచ్చి నీరసంగా పడుకుని ఉంటే నేను చూడలేను. వాడికి అలా వుంటే నాకు తిండి ఎలా సయిస్తుంది" అనేది.

ఆ విషయాలన్నీ పాంచజన్యకు గుర్తున్నాయి.

తన ఆరోగ్యం కోసం ఎన్నో రోజులు తిండి మానేసిన అమ్మ ఈ రోజు ఏమీ తినకుండా ఉండిపోవడం ఏదోలా ఉంది. ద్రవాహారం మాత్రం తినాలని డాక్టర్లు చెప్పడం ఆందోళనకు గురిచేసింది.

అద్దాల్లోంచి చూస్తుంటే అమ్మ పడుకుని కనిపిస్తోంది.

పక్కనుంచి వస్తున్న నర్సు దగ్గరికి వెళ్ళి "అమ్మను ఏమీ తినకూడదని డాక్టరు చెప్పారు. గ్లూకోజ్ నీళ్ళు నోటిలో పోసేదా?" అడిగాడు.

నర్సు పాంచజన్య వైపు ఎగాదిగా చూసింది.

ఆమె ఎందుకలా చూసిందో పాంచజన్యకు అర్థం కాలేదు అప్పుడు ఆమె నెమ్మదిగా అంది. "ఇంటెన్సివ్ కేర్ యూనిట్‌లో చేర్చారు అంటే ఆమె బాధ్యత అంతా మాదే. ఆమెకు సెలైను బాటిల్ ఎక్కించాం. కడుపులోకి ఏమైనా ఇవ్వాలి. డాక్టరుగారు వచ్చి చెబుతారు. ఆయన చెప్పిన ప్రకారం మేం ఫాలో అవుతాం" అంది.

పాంచజన్య నాన్న దగ్గరికి వచ్చి పక్కన కూర్చున్నాడు.

డాక్టరు రిపోర్టులు తీసుకుని గదిలోకి వెళ్ళాడు.

పాంచజన్యకు ఆతృతగా ఉంది.

అయిదు నిమిషాల తర్వాత నాన్నకు పిలుపు వచ్చింది. నాన్నతోపాటు తనుకూడా లోపలికి వెళ్ళాడు.

డాక్టరు రిపోర్టులు నాలుగైదు సార్లు అటూ ఇటూ తిప్పి ఇద్దరి వైపు తిరిగాడు. ఇద్దరిలోనూ టెన్షన్ పేరుకుని పోయింది.

"ఆమె గుండె బలహీనంగా ఉంది. లివర్‌లో నీరు చేరింది. అది కిడ్నీలోకి కూడా చేరే అవకాశం ఉంది. మా ప్రయత్నాలు మేం చేస్తున్నాం. కొన్ని గంటలు గడిస్తే కానీ ఏమీ చెప్పలేం సారీ ఏమీ అనుకోవద్దు" డాక్టరు నోటి వెంబడి మాటలు నెమ్మదిగా వచ్చాయి. అవి పాంచజన్య గుండెల్లో గుచ్చుకున్నాయి.

దూరంగా ఉన్న అమ్మ మంచం మీద నుంచి తననే చూస్తోంది.

నోటి వెంబడి మాటలు రావడంలేదు డాక్టరుతో నాన్న ఏమి మాట్లాడుతున్నాడో తెలియడంలేదు. అమ్మ వైపు నడుచుకుని వెళ్ళాడు.

రమణికి దుప్పటి కప్పి ఉంచారు.

సెలైను బాటిల్ ఎక్కించి ఉంది. పల్సు చూడటానికి పక్కన ఏవో వైర్లు తగిలించి ఉన్నాయి. పైన స్క్రీనులో వరుసగా గీతలు వస్తున్నాయి.

అమ్మ పక్కన స్టూలు మీద కూర్చున్నాడు.

రమణి నిస్త్రాణగా ఉంది. మనిషి నీరసంగా అనిపిస్తోంది మొహంలో ఎటువంటి కళలేదు. అందంగా ఆరోగ్యంగా ఉండే మనిషిని అలా చూడటం ఏదోలా అనిపించింది. కళ్ళనుంచి నీళ్ళు వస్తున్నాయి. అయినా అమ్మకు కన్నీళ్ళు కనిపించకుండా దాచుకుంటున్నాడు.

ఈలోపు నాన్న అక్కడికి వచ్చాడు. రమణి తండ్రిని, కొడుకుని మార్చి మార్చి చూసింది.

నాన్న అమ్మ చేతిని నెమ్మదిగా నిమిరాడు. తన చేతిని ఆమె చేతిలో ఉంచి నీకు తోడుగా నేనున్నాను అనే విధంగా పట్టుకున్నాడు.

"ఊపిరి తీసుకోవడం కష్టం అవుతోంది ఆమెకు వెంటిలేటరు పెట్టాలి" డాక్టరు చెప్పాడు. అందుకోసం సంతకాలు కావాలని పిలవడంతో నాన్న అటువైపు వెళ్ళాడు.

రమణి పాంచజన్యవైపు జాలిగా చూస్తోంది. ఆమె నోరు తడబడుతోంది.

పాంచజన్య ఆమె మొహం వద్దకు మొహాన్ని తీసుకుని వచ్చాడు. ఆమె కళ్ళల్లో భావాలు కనిపిస్తున్నాయి. పెదవులు కదులుతున్నాయి.

"అమ్మా..అమ్మా... చెప్పమ్మా?" బావురుమన్నాడు.

రమణి ఊపిరి తీసుకోలేకపోతోంది. ఆయాసంతో రొప్పుతోంది.

మనసులో భావాలు నోటినుంచి రావడంలేదు. ఆమె మెదడు సంకేతాలు ఇస్తున్నా పెదవులు పలకడంలేదు. ఏదో చెప్పాలని అనుకుంటున్నప్పటికీ చెప్పలేకపోతోందని అర్థం అయింది.

పాంచజన్య కంటినుంచి కన్నీళ్ళు ధారపాతంగా కారిపోతున్నాయి.

తనకి ఊహ తెలిసినప్పటినుంచీ తల్లిని ఆ విధంగా చూడలేదు.

"మాటాడమ్మా.. అమ్మా మాట్లాడవా?" ఒక పక్క ఏడుపు ఆపుకుంటూ ఆమెను కదుపుతూ అడుగుతున్నాడు పాంచజన్య.

రమణి పెదాలు కదులుతున్నాయి కానీ మాటలు రావడంలేదు.

ఆమె పరిస్థితిని చూసి నర్సు దగ్గరికి వచ్చింది. "బాబూ మీరు బైట ఉండండి ఆమెకు వెంటిలేటరు పెట్టాలి. ఊపిరి తీసుకోవడం కష్టం అవుతుంది" అంది.

పాంచజన్య ఏడుస్తూనే ఉన్నాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments